

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *T.M.*Cím: *Glück Frigyes*Forrás: *Magyar Hírlap**Bp.*
(Hely)*1931. V. 17*
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

Hely

Idő

Személy

*92**Glück Frigyes**"1931"*

Glück Frigyes

Budapest szerelmese volt Glück Frigyes, akit tegnap egy szanatóriumban váratlanul meghalt. Hetvenhároméves volt ez az örökifjú, végtelenül szeretetreméltó öregúr, aki, míg élt, egyike volt a főváros legnépszerűbb embereinek. Mindenki ismerte, szerette és megbecsülte az élet hosszú során fogalommal lett a neve és élete munkája mindenki számára példaadás. „Frici bácsi“-nak becézték az ismerősei, a tisztelői és a barátai ezt a kedves, finom embert, aki negyvenhét esztendő óta dolgozott azon, hogy a budapesti szállodás- és vendéglősipart nyugati nivóra emelje és aki azonkívül, hogy a főváros egyik legelőkelőbb hoteljének, a Pannónia-szállodának volt a tulajdonosa, időt tudott szakítani magának arra is, hogy hatékonyan résztvehessen minden jótékony és kulturális akcióban. A szállodás- és vendéglős-ipartestület díszelnöke és közel harminc esztendő óta alelnöke a *Stefánia Szegénygyermek Kórháznak*, egyik elnöke a *Svábhegyi Egyesületnek*. Az ő buzgólkodására és az ő hathatós támogatása mellett létesítették a budapesti szállodások és vendéglősök a jánoshegyi kilátótornyot. A főváros törvényhatósági bizottságának örökös és legrégebb tagja volt Glück Frigyes, kinek emberszeretetről nagyszerű dolgokat beszélnek. Idegenforgalmi akciója nagymértékben hozzájárult, hogy Budapestet évről évre tömegesebben látogatták a külföldiek, az ő kezdeményezésére alakultak a magyar vendéglős-iskolák, de sikereinek és népszerűségének titka mégis csak az, hogy talpig ember volt, mindenben korrekt, becsületes ember, aki végtelenül szerette a mi városunkat. A háború előtt *Bárczy Istvánnal* megteremtette *Budapest Barátainak Szövet-*

ségét és hogyha ennek a szövetségnek erőteljesebb munkáját a világháború meg is akasztotta, azért Budapest Barátai csöndben, zajtalanul tovább dolgoznak.

Bizalmas barátai előtt nagy szeretettel beszélt a régi Pestről, a régi emberekről és a régi házakról. Az emberek, akiket szeretett és akikkel valamikor úri asztalánál annyiszor vitatták meg Budapest jövőjét, jórészt mind elmentek már, alig egy-kettő maradt meg közülük. *Halmos János, Márkus József, Bárczy István, Bódy Tivadar, Heltai Ferenc és Hüvös József* valamikor gyakori kedves vendégei voltak, akikkel elbeszélgetett azokról az időről, amikor még a „Pannónia“ helyén a híres kocsmá, a *Griff-fogadó* állott. A *Griff-fogadót* aztán *Glück Frigyes* nagybátyja vásárolta meg és özvegy *Glück Károlyné, Langheinrich Rozina* építtette 1892-ben a Pannónia-szállodát a *Griff-fogadó* helyére. *Glück Frigyes* bejárta a nyugati metropolisait és Amerikából jött haza, hogy átvegye a Pannónia vezetését, melyet aztán igazán európai nivóra emelt. Ő vezette be először szállodájába a liftet és szerette elmesélni, hogy az első, aki a szállodája liftjén utazott: *Jenő főherceg* volt. Hogy azonban a szálloda vezetésén kívül és a jótékony akciók mellett más iránt is volt érzelme *Glück Frigyesnek*, mutatja az, hogy dolgozószobájába és szállodája tele van műkincsekkel. Gyönyörű kínai vázák, bronzszobrok díszítik a szálloda folyosóit és vesztibüljét; dolgozószobájára faláról régi, híres festők képei mosolyognak az emberre. De szívesen bíbelődött nagyszerű kamea-gyűjteményével is; nagy gyönyörűsége telt evészköz-gyűjteményében, amely vetekedett az ilyenfajta nagy európai gyűjteményekkel. Büszke volt híres szakácskönyv-gyűjteményére is, amelynek talán legértékesebb darabja egy az V. századból való latin nyelven

írt szakácskönyv, amelynek ikerpéldányát a vatikáni könyvtárban őrzik. Eldicsekedett egy régi hébernyelvű szakácskönyvével, amely ritkítja párját. Szeretett beszélni a szakácművészet fejlődéséről és egy ízben azzal tréfálta meg a barátait, hogy főszakácsával elkészíttette Lucullus egy pástétom-receptjét, amelyet a pápai könyvtárban másoltatott le. A pástétomot aztán főltszolgáltatta egy baráti vacsora alkalmával. Hozzá kell tennünk, hogy ami Lucullusnak bizonyára nagyon ízlett, azt a tányéron hagyták *Glück Frigyes* barátai. Sehogysem smakkolt nekik, mert nagyon fűszeres volt. Kedvesen jellemzi *Glück Frigyes* az is, hogy *Brillat Savarin* híres könyvét, *Az izlés fiziológiája* címűt, magyar nyelven kiadta. *Ambrus Zoltán* vállalkozott a könyv fordítására.

Szerette a régi Pestre és Budára vonatkozó finomvonalú metszeteket, *Rudolf* és *Jacob Alt* néhány derűs, napsugaras képe most is ott függ a dolgozószobájában. Könyvtárában féltve őrzött néhány, a régi Pestre vonatkozó könyvet, amelyet szeretettel mutogatott azoknak, akik Pest és Buda multja iránt érdeklődtek.

Egyébként végtelenül szerény ember volt *Glück Frigyes*. Nem szeretett dicsekedni sem a jótéteményeivel, sem az akcióival, de nagyon büszke volt arra, hogy a jánoshegyi *Erzsébet-torony* az ő ötlete és az ő akciójának az eredménye volt. A háború előtt minden esztendőben, ha kitavaszkodott és kimelegedett az idő, villásreggelire ide invitálta *Budapest barátait*, néhány jóemberét, és néhány újságíróit, a szállodás- és vendéglős-ipartestület néhány vezetőjét. Végtelenül kedvesek voltak ezek az összejövetelek. Az öregúr fölvitte vendégeit a torony tetejére és a ragyogó napsugarban fürdő Pest felé mutatott:

— Nézzétek ezt a csudálatosan szép várost! Ez a mi városunk — mondta boldogan

és büszkén —, nincs több ilyen a világon!

Az öreg *Márkus József, Bárczy István, Bódy Tivadar, Magyarevits Mladen* mindig elmentek ezekre az összejövetelekre, amelyeken a Pannoniából hozott nagyszerű marhahússal, finom borokkal és likőrökkel vendéglelte meg *Glück Frigyes* Budapest barátait. Az utolsó években nagyon sokat dolgozott a főváros idegenforgalma érdekében. Munkát, fáradságot nem kímélt és a pesti Dunakorzó modernizálása, a Hangli eltávolítása is az ő eszméje volt. E sorok írója jó néhány héttel ezelőtt a Rudas-fürdő tájékán találkozott vele. Lelkendezve beszélt, hogy a Közmunkatanács elnöke, *Rakovszky Iván* számára tervet készített, hogy miképpen lehetne elfogadható keretet varázsolni a Rudas-fürdő köré. Nagy parkkal akarta körülvenni a Rudas-fürdőt, a gépházat, mely elveszi a kilátást, le akarta süllyeszteni a föld alá és a budai Dunapartot egészen a Gellértfürdőig nagyszerű korzóval akarta megszépíteni. A korzó végétől a Gellértfürdőig aztán — *Glück Frigyes* terve szerint — mozdó járda vitte volna a Gellértbe az embereket.

— Lássá — mondta aztán az öregúr —, én csak egy egyszerű hotelier vagyok, de megteszem a magamét és megteszem, amivel ennek a gyönyörű városnak tartozom.

Valahol a hegyekben pompás kertje volt *Glück Frigyesnek*. Tavasszal és nyáron kora reggel oda járt ki, kapálgatott és a gyümölcsfáit ojtogatta. Büszke volt a gyümölcsökre, amiket a kis kert fái termettek.

— Ebből a termésből aztán csak a legjobb barátaim kapnak! Ez a magam termése! Erre vagyok a legbüszkébb! — mondta tréfásan.

Az utolsó hetekben ágybadöntötte az öregurat az influenza. Még nem gyógyult meg teljesen, amikor külföldi urak látogatták meg, akik valami idegenforgalmi tervet szerettek volna a kereskedelmi miniszternek bemutatni. Hozzá jöttek, hogy vezesse

őket a miniszterhez. Es a lábadozó Glück Frigyes fölkel az ágyból és hozzátartozói hiába marasztalták, hiába könyörögtek neki, hogy ne menjen: mégis fölment a minisztériumba az idegenforgalmi ankétra. Betegen érkezett vissza. Hirtelen beszállították a szanatóriumba, hogy megoperálják, de az orvostudomány már nem tudott rajta segíteni.

P. M.